

Księga Daniela - numer czterdziesty dziewiąty

Odkrywanie prawd: wołanie o północy, rola islamu i proces ostatecznej próby w ostatnich dniach

Jeff Pippenger
2024-01-13

Wzrost poznania, jaki nastąpił, gdy w 1798 roku odpieczętowano wizję nad rzeką Ulai, zapoczątkował proces próby, który osiągnął swój punkt kulminacyjny w ruchu Wołania o Północy w 1844 roku. Wołanie o Północy dni ostatecznych, które jest teraz odpieczętowywane, zostało przedstawione w tamtej historii i obejmuje dokładnie te same prawdy stanowiące próbę, co tamta historia, gdyż przesłanie Wołania o Północy, które jest teraz odpieczętowywane, jest przywróceniem klejnotów Millera.

"Prawdy, które otrzymaliśmy w latach 1841, 1842, 1843 i 1844, należy teraz studiować i głosić. Poselstwa pierwszego, drugiego i trzeciego anioła będą w przyszłości głoszone donośnym głosem. Będą przekazywane z gorliwą determinacją i w mocy Ducha." Manuscript Releases, tom 15, 371.

Głównym tematem proroczego poselstwa Wołania o Północy naszych czasów jest rola islamu w trzecim "biada". Wszystkie trzy "biada" związane z islamem są przedstawione na dwóch tablicach Habakuka. Poselstwo Wołania o Północy dni ostatecznych zaczęło być odpieczętowywane podczas rozczarowania z 18 lipca 2020 roku, kiedy nadszedł czas zwłoki dni ostatecznych. Podobnie jak poselstwo Wołania o Północy w historii millerystów, poselstwo dni ostatecznych rozwija się stopniowo, aż osiągnie punkt przedstawiony przez zebranie namiotowe w Exeter. W tym momencie panny albo mają oliwę, albo jej nie mają.

Zapowiedź biada Izajasza pod adresem szyderców, którzy rządzą ludem Jerozolimy, wskazuje, że widzenie stało się dla pijaków Efraima jak zapieczętowana księga. W tym fragmencie Izajasza dzieło zmiany symbolu szatańskiego w symbol Boży, jak to uczyniono w historii adwentyzmu, ma być poczytane za glinę garncarza. Dziełem tym było ustalenie definicji „codziennego” jako symbolu Chrystusa, podczas gdy jest to symbol Szatana. Gdy Daniel posłużył się słowem „tamid” jako symbolem pogaństwa, wybrał to słowo w celach symbolicznych, ponieważ słowo to oznacza „nieustanny”.

Istnieją trzy siły, które prowadzą świat do Armagedonu, a pierwszą z tych trzech sił jest smok (pogaństwo). Smok rozpoczął swoją wojnę przeciw Bogu w niebie. Smok toczy tę wojnę aż do końca tysiącletniego milenium, kiedy zostaje ostatecznie zniszczony.

A gdy minie tysiąc lat, szatan zostanie wypuszczony ze swego więzienia i wyjdzie, aby zwieść narody, które są na czterech krańcach ziemi — Goga i Magoga — by zgromadzić je do bitwy; a ich liczba jest jak piasek morski. Wyszli na szerokie przestrzenie ziemi i otoczyli obóz świętych oraz umiłowane miasto; i ogień zstąpił od Boga z nieba i pochłonął ich. A diabeł, który ich zwodził, został wrzucony do jeziora ognia i siarki, gdzie są Bestia i Fałszywy Prorok,

i będą dręczeni dniem i nocą na wieki wieków. Objawienie 20:7–10.

Bestia (papieżstwo), która jest drugą z trzech potęg prowadzących świat do Armagedonu, oraz fałszywy prorok (Stany Zjednoczone), będący trzecią z tych potęg, pojawiły się po historii krzyża i obydwaj zostaną zniszczone podczas Drugiego Przyjścia Chrystusa.

I bestia została pojmana, a wraz z nią fałszywy prorok, który czynił przed nią cuda, dzięki którym zwiódł tych, którzy przyjęli znamię bestii, oraz tych, którzy oddawali cześć jej wizerunkowi. Oboje zostali wrzuceni żywcem do jeziora ognia płonącego siarką. Apokalipsa 19:20.

Gdy Daniel wybrał hebrajskie słowo „nieustanny” jako symbol pogaństwa (Szatan), wybrał słowo, które wskazywało, że to właśnie Szatan nieustannie walczy przeciwko Bogu. Pozostałe dwie potęgi są aktywne w swojej walce przeciwko Bogu jedynie przez określone okresy czasu. Wybór przez Daniela słowa „tamid” (nieustanny) był celowy i trafny.

W miarę jak opowieść Izajasza o biadach wymierzonych w tych, na których Pan wylał ducha głębokiego snu i zamknął im oczy, przechodzi z rozdziału dwudziestego ósmego do rozdziału trzydziestego, zapisuje:

Teraz idź, zapisz to przed nimi na tablicy i zanotuj w księdze, aby pozostało na czas przyszły, na wieki wieków: że to lud buntowniczy, dzieci kłamliwe, dzieci, które nie chcą słuchać Prawa Pana; którzy mówią do widzających: Nie patrzcie; a do proroków: Nie prorokujcie nam rzeczy prawych, mówcie nam rzeczy miłe, prorokujcie złudy. Ustąpcie z drogi, zbaczcie ze ścieżki, usuńcie sprzed nas Świętego Izraela. Dlatego tak mówi Święty Izraela: Ponieważ gardzicie tym słowem i pokładacie ufność w ucisku i przewrotności, i na tym się opieracie, przeto ta nieprawość będzie dla was jak pęknięcie grożące zawaleniem, wybrzuszenie w wysokim murze, którego rozpad przychodzi nagle, w jednej chwili. I rozbije ją jak rozbicie naczynia garniarza, roztrzaskanego na kawałki; nie oszczędzi, tak że w jego roztrzaskaniu nie znajdzie się nawet skorupa, aby zaczerpnąć żaru z paleniska albo nacerpać wody z cysterny. Bo tak mówi Pan Bóg, Święty Izraela: W nawróceniu i w odpoczynku będzie wasze zbawienie; w ciszy i w ufności będzie wasza siła; lecz wy nie chcieliście. Izajasza 30:8-15.

"Tablica", która została zapisana, to tablice z drugiego rozdziału Księgi Habakuka, sporządzone tak, aby ci, którzy je czytają, mogli "biec" i szerzyć przesłanie. "Księga", która "odnotowała" tę "tablicę", to Księga Habakuka. "Tablica" z "Księgi" Habakuka przedstawia proces próby, który ujawnia "lud buntowniczy, kłamliwe dzieci, dzieci, które nie chcą słyszeć prawa Pana." "Lud buntowniczy", który odmawia "słuchania", to ci z Księgi Jeremiasza, którzy nie chcą słyszeć dźwięku trąby strażnika.

Postawiłem też nad wami stróżów, mówiąc: Słuchajcie głosu trąby. Lecz oni powiedzieli: Nie będziemy słuchać. Jeremiasza 6:17.

Buntownicy to ci z historii Izajasza, a także z historii Chrystusa, którzy nie chcieli słuchać.

I powiedział: Idź i powiedz temu ludowi: Słuchajcie pilnie, lecz nie rozumieście; patrzcie uważnie, lecz nie pojmujcie. Zatwardź serce tego ludu, uczynź ich uszy głuchymi i zaślep ich

oczy, aby oczami nie widzieli, uszami nie słyszeli, sercem nie rozumieli, nie nawrócili się i nie zostali uzdrowieni. Izajasz 6:9–10.

Głusi buntownicy u Izajasza mogą „słyszeć”, ale nie „słyszą”, a ich odmowa, by „słyszeć”, wskazuje, że „nie rozumieją”. To niegodziwi u Daniela, którzy są także głupimi pannami u Mateusza, nie rozumieją wzrostu poznania przedstawionego na „tablicy”, o której mowa w „księdze” Habakuka. Gdyby głusi buntownicy u Izajasza zechcieli słyszeć, mogliby się nawrócić i zostać uzdrowieni, lecz ich serce jest otłuszczone, więc nie mogą zrozumieć poselstwa Wołania o północy. Jezus dał drugie świadectwo o głuchych buntownikach.

I przystąpili uczniowie i powiedzieli do Niego: Dlaczego mówisz do nich w przypowieściach? On im odpowiedział: Bo wam dano poznać tajemnice królestwa niebieskiego, im zaś nie dano. Albowiem każdemu, kto ma, będzie dane i będzie miał w obfitości; a temu, kto nie ma, zostanie zabrane nawet to, co ma. Dlatego mówię do nich w przypowieściach, bo patrząc, nie widzą; i słuchając, nie słyszą ani nie rozumieją. I spełnia się na nich prorocтво Izajasza, które mówi: Będziecie słuchać, a nie zrozumiecie; i będziecie patrzeć, a nie pojmiecie. Bo serce tego ludu stwardniało, a ich uszy są przytępione i oczy swe zamknęły, aby przypadkiem nie widzieli oczami i nie słyszeli uszami, i nie rozumieli sercem, i nie nawrócili się, a Ja bym ich uzdrowił. Lecz błogosławione są wasze oczy, bo widzą, i wasze uszy, bo słyszą. Zaprawdę powiadam wam: Wielu proroków i sprawiedliwych pragnęło zobaczyć to, co wy widzicie, a nie zobaczyli, i usłyszeć to, co wy słyszycie, a nie usłyszeli. Mateusza 13:10-17.

Mądrzy rozumieją tajemnicę przypowieści, czyli prawdę przedstawioną wers po wersie. Mądrzy są błogosławieni, ponieważ widzą i słyszą, a zarówno mądrzy, jak i błogosławieni są przedstawieni w dwunastym rozdziale Księgi Daniela. "Mądrzy" to ci, którzy rozumieją (sercem) wzrost poznania, przedstawiony przez "tablicę", która została odnotowana w "Księdze" Habakuka, a "błogosławieni" to ci, którzy oczekują.

I rzekł: Idź swoją drogą, Danielu; albowiem słowa są zamknięte i zapieczętowane aż do czasu końca. Wielu będzie oczyszczonych, wybielonych i wypróbowanych; lecz niegodziwi będą postępować niegodziwie; a żaden z niegodziwych nie zrozumie; ale mądrzy zrozumieją. A od czasu, gdy zostanie zniesiona ofiara ustawiczna i zostanie postawiona obrzydliwość spustoszenia, będzie tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt dni. Błogosławiony, kto wytrwa i doczeka do tysiąca trzystu trzydziestu pięciu dni. Daniel 12:9-13.

Milleryci trafnie zrozumieli, że okres tysiąca trzystu trzydziestu pięciu dni rozpoczął się, gdy pogaństwo („the daily”) zostało „usunięte” w roku 508. Błogosławieństwo obiecano tym, którzy oczekiwali w roku 1843. Słowo „cometh” w tym fragmencie oznacza „dotyka”. Rok 1843 „dotknął” roku 1844, gdy się zakończył. Gdy rok 1843 dobiegł końca, nadszedł „czas zwłoki” z Habakuka i ogłoszono błogosławieństwo nad tymi, którzy czekali zgodnie z nakazem w „księdze”, w której wspomniano o „tablicach”. „Księga” Habakuka nakazała tym, by „czekali” na widzenie.

Daniel wskazuje na historię roku 1798 (czas końca), kiedy jego księga została odpieczętowana, a następnie rozpoczął się trzystopniowy proces próby (oczyszczenia, ubielenia i wypróbowania). Proces ten zakończył się objawieniem ukrytej historii siedmiu gromów. Ta ukryta historia to trzy

kamienie milowe prawdy, reprezentowane przez pierwsze rozczarowanie, poselstwo Wołania o Północy i Wielkie Rozczarowanie. Błogosławieństwo dojścia do pierwszego rozczarowania reprezentuje trzystopniowy proces próby na końcu historii okresu 1798–1844.

Historia od 1798 roku aż do wielkiego rozczarowania z 1844 roku stanowi typ historii od 1989 roku aż do wkrótce nadchodzącego prawa niedzielnego. Dla tych, którzy czekają na widzenie, które zaczęło się opóźniać przy pierwszym rozczarowaniu, obiecane jest błogosławieństwo. „Mądrzy” z dwunastego rozdziału Daniela to ci, którzy są „błogosławieni” i którzy „czekają”. Niegodziwi to ci, którzy nie „słyszą” sercem i którzy nie „widzą”. Całe doświadczenie ruchu millerowskiego jest streszczone w czterech wersetach Daniela, a te wersety przedstawiają również historię zapieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy.

Święta historia przedstawiona w owych czterech wersetach opiera się na zrozumieniu wzrostu poznania, który został ukazany na tablicach Habakuka, oraz wzrostu poznania, który Jezus wskazał, gdy nauczał metodą „linia po linii”. Przedstawiał przypowieść za przypowieścią, aby wyjaśnić tajemnicę prorocstwa „mądrym”. „Niegodziwi” w dwunastym rozdziale Księgi Daniela nie rozumieją, a w 2 Liście do Tesaloniczan, rozdziale drugim, ich brak zrozumienia przedstawiony jest jako nienawiść do prawdy, która sprowadza silne zwiedzenie. Prawdą, której niegodziwi nie miłują w liście Pawła, było „codzienne”, a w czterech wersetach Daniela proroczą prawdą, która jest wyraźnie wskazana, jest „codzienne”.

Jezus powiedział uczniom, że są błogosławieni, i czyniąc to, zestawiał ich z tymi u Izajasza, którzy odmawiali widzieć i słyszeć, by mogli się nawrócić. Ci, którzy są błogosławieni w dwunastym rozdziale Księgi Daniela, to ci, którzy czekają. Cztery wersety w dwunastym rozdziale Księgi Daniela, a także wypełnienie tych wersetów w historii millerytów, jak również kontrast u Izajasza z klasą, która odmówiła słuchać i widzieć, a także to samo rozróżnienie dwóch klas dokonane przez Chrystusa, wszystkie wskazują na ukrytą historię siedmiu gromów, która nadeszła 18 lipca 2020 roku. Ostateczny proces próby w historii millerytów, który rozpoczął się przy pierwszym rozczarowaniu, powtarza się teraz. Jedni zobaczą, inni nie zechcą zobaczyć.

Wszystkie poselstwa dane w latach 1840–1844 mają teraz być głoszone z mocą, ponieważ wielu ludzi straciło orientację. Poselstwa te mają dotrzeć do wszystkich kościołów.

Chrystus powiedział: "Błogosławione są wasze oczy, bo widzą, i wasze uszy, bo słyszą. Bo zaprawdę powiadam wam: wielu proroków i sprawiedliwych pragnęło zobaczyć to, co wy widzicie, a nie zobaczyli; i usłyszeć to, co wy słyszycie, a nie usłyszeli" [Mateusza 13:16, 17]. Błogosławione są oczy, które widziały to, co widziano w latach 1843 i 1844.

„Poselstwo zostało przekazane. I nie powinno być zwłoki w powtarzaniu tego poselstwa, gdyż znaki czasu się wypełniają; dzieło końcowe musi zostać wykonane. Wielkie dzieło zostanie wykonane w krótkim czasie. Wkrótce z Bożego ustanowienia zostanie dane poselstwo, które rozrośnie się w głośnie wołanie. Wtedy Daniel stanie na swoim miejscu, aby złożyć swoje świadectwo.” Manuscript Releases, tom 21, s. 437.

William Miller został poprowadzony przez aniołów do zrozumienia, że „ustawiczne” było symbolem pogańskiego Rzymu. Siostra White bezpośrednio potwierdziła, że miał rację w tym

rozumieniu. To rozumienie, które zostało przedstawione na „tablicach”, o których mowa w „księdze” Habakuka, jest „na czas przyszły”. Odpieczerowanie tej „księgi” ujawnia „zbuntowane, kłamliwe dzieci”. „Dzieci” są symbolem ostatniego pokolenia, więc „czas przyszły” w fragmencie Izajasza jest wyraźnie oznaczony jako ostatnie dni sądu śledczego.

Izajasz stwierdza, że "kłamliwe dzieci" odrzucą prorocze poselstwo przedstawione na "tablicy", która jest wzmiankowana w "księdze", gdyż mówią "do widzających: Nie patrzcie; i do proroków: Nie prorokujcie nam rzeczy prawych, mówcie nam rzeczy miłe, prorokujcie złudy". W 1863 roku adwentyzm laodycejski rozpoczął narastający proces spełniania prośby owych kłamliwych dzieci. Tę pracę Izajasz przedstawia jako odrzucenie starych ścieżek millerowskich fundamentów, gdyż powiedzieli: "Usunąć się z drogi, zboczyć ze ścieżki, sprawcie, aby Święty Izraela ustąpił sprzed nas". Ścieżka, która jest drogą, to stare ścieżki Jeremiasza.

Tak mówi Pan: Stańcie na drogach, patrzcie i pytajcie o dawne ścieżki, gdzie jest dobra droga, i idźcie nią, a znajdziecie wytchnienie dla waszych dusz. Lecz oni powiedzieli: Nie pójdziemy nią. Jeremiasza 6:16.

Odrzucenie przez „kłamliwe dzieci” „starych ścieżek” Jeremiasza jest odrzuceniem poselstwa „Wołania o Północy”, gdzie można znaleźć „odpoczynek”, co jest także „odpoczynkiem i pokrzepieniem”, którego nie chcieli słuchać u Izajasza, a także pokrzepieniem płynącym z poselstwa o późnym deszczu. To poselstwo jest poselstwem „Wołania o Północy”, które jest przedstawione w historii millerytów i zilustrowane na „tablicach”, odnotowanych w „księdze”. Odrzucenie poselstwa „Wołania o Północy” przez kłamliwe dzieci jest przedstawione przez ich pragnienie, by „sprawić, aby Święty Izraela przestał być sprzed” nich. Pierwsze widzenie Ellen White, które Alfa i Omega z pewnością wykorzysta, aby przedstawić koniec, wskazuje drogę sprawiedliwych, wyznaczając światło na jej początku oraz wskazując, kto prowadzi „mądrych” aż do końca tej drogi.

Mieli jasne światło ustawione za nimi na początku ścieżki, które — jak powiedział mi anioł — było „okrzykiem o północy”. To światło świeciło wzdłuż całej ścieżki i dawało światło ich stopom, aby nie potknęli się.

Jeśli mieli oczy utkwione w Jezusie, który szedł tuż przed nimi, prowadząc ich do miasta, byli bezpieczni. Lecz wkrótce niektórzy znużyli się i mówili, że miasto jest bardzo daleko, a spodziewali się wejść do niego wcześniej. Wówczas Jezus dodawał im otuchy, podnosząc Swoje chwalebne prawe ramię, a z Jego ramienia wychodziło światło, które jak fala przetaczało się nad adwentowym zastępem, i wołali: „Alleluja!”. Inni pochopnie odrzucili światło za sobą i mówili, że to nie Bóg prowadził ich tak daleko. Światło za nimi zgasło, pozostawiając ich stopy w całkowitej ciemności, i potknęli się, stracili z oczu cel i Jezusa, i spadli ze ścieżki w dół, do ciemnego i niegodziwego świata poniżej. Chrześcijańskie doświadczenia i nauki Ellen G. White, 57.

Było to światło Okrzyku o północy od początku aż do końca. To Jezusa (Świętego Izraela) chcieli usunąć sprzed siebie. Światło z chwalebного prawego ramienia Jezusa było światłem Okrzyku o północy, przedstawionym na „tablicach”, o których wspomniano w „księdze”. Odrzucenie przez

„kłamliwe dzieci” poselstwa Okrzyku o północy Chrystusa oraz drogi, po której miały kroczyć, sprowadziło na nie sąd Boży, gdy spadły z tej drogi. „Wysoki mur”, który zostaje nagle rozbity, to „mur” rozdziału Kościoła i państwa, który zostanie zniszczony wraz z wkrótce nadchodzącą ustawą niedzielną. Ten sąd przychodzi „nagle, w jednej chwili” i będzie „jak rozbicie naczynia garncarskiego, rozbitego na kawałki”. Jest to sąd związany z odwróceniem satanicznego symbolu „the daily” do góry nogami i uznaniem go za symbol Chrystusa.

Zaprawdę, odwracacie wszystko do góry nogami: czy garncarza będzie się uważać za glinę? Czy dzieło powie o tym, który je uczynił: „Nie on mnie uczynił”? Albo czy wytwór powie o tym, który go ukształtował: „Nie miał rozumu”? Izajasza 29:16.

"Codzienne" to prorocza prawda, która wiąże ze sobą cztery wersety w dwunastym rozdziale Księgi Daniela, określające rozróżnienie między niegodziwymi a mądrymi. "Codzienne" jest prawdą, której nienawidzą ci, którzy przyjmują silne zwiedzenie w 2 Liście do Tesaloniczan. "Codzienne" przedstawia pragnienie "kłamliwych dzieci", aby Święty Izraela usunął się im z drogi. A ich kara jest przedstawiona poprzez rozbicie naczynia garncarza, a to, co pozostaje, jest ilustracją zgubnego stanu głupich panien, gdyż pośród połamanych i pozostawionych tam odłamków rozbitego naczynia garncarza "nie znajdzie się" "odłamek, aby nabrać żaru z paleniska ani zaczerpnąć wody z dołu".

Zarówno "ogień", jak i "woda" są symbolami Ducha Świętego, podobnie jak oliwa w przypowieści o dziesięciu pannach. Kiedy Wołanie o Północy przyjdzie nagle, w jednej chwili, tak jak miało to miejsce na zjeździe obozowym w Exeter w sierpniu 1844 roku, dla "kłamliwych dzieci" niemożliwe będzie znalezienie jakiegokolwiek oliwy (wody lub ognia). Wezwano ich, by "powrócili" po pierwszym rozczarowaniu, tak jak Jeremiasz, ale odmówili.

Znalazłem Twoje słowa i zjadłem je; a Twoje słowo było dla mnie radością i weselem mego serca, bo nazwano mnie Twoim imieniem, Panie Boże Zastępów. Nie zasiadałem w zgromadzeniu szyderców ani się nie weseliłem; siedziałem sam z powodu Twojej ręki, bo napelniłeś mnie oburzeniem. Dlaczego mój ból jest ustawiczny, a moja rana nieuleczalna, która nie chce się zagoić? Czy całkiem staniesz się dla mnie jak kłamca i jak wody zawodzące? Dlatego tak mówi Pan: Jeśli się nawrócisz, znowu cię przyprowadzę i będziesz stał przede Mną; a jeśli oddzielisz to, co cenne, od tego, co podłe, będziesz jak moje usta: niech oni wrócą do ciebie, lecz ty do nich nie wracaj. I uczynię cię dla tego ludu obwarowanym spizowym murem; będą walczyć przeciw tobie, lecz nie przemogą cię, bo Ja jestem z tobą, aby cię ocalić i wybawić, mówi Pan. I wyrwę cię z ręki niegodziwych i wykupię cię z ręki okrutnych. Jeremiasza 15:16-21.

Jeremiasz reprezentuje tych, którzy powrócili po pierwszym rozczarowaniu. Tych, którzy podjęli dzieło oddzielania „cennego od podłego”, aby „stać przed” Panem i być jak „usta” Pana. To ci, których przedstawia Daniel w rozdziale dziewiątym, jako rozumiejących swój rozproszony stan, a następnie odmawiających modlitwę z Księgi Kapłańskiej 26. To ci, których reprezentują Daniel, Jeremiasz oraz strażnicy Habakuka, przeciwstawieni „kłamliwym dzieciom”. „Kłamliwe dzieci” zostały też wezwane przez „Świętego Izraela”, gdy powiedział: „w nawróceniu i spoczynku będziecie zbawieni; w ciszy i w ufności będzie wasza siła; lecz nie chcieliście”.

Klejnoty Millera to prawdy przedstawione na tablicach Habakuka, które stanowią próbę poselstwa Okrzyku o północy, rodzącego dwie klasy czcicieli. Symbolem buntu, który przejawia się przeciwko tym klejnotom, jest „the daily”. Miller trafnie rozumiał „the daily”, lecz jego zrozumienie było ograniczone przez historię, w której żył, a klejnoty, które zwykł kłaść na stole stojącym pośrodku jego pokoju, świecą teraz dziesięć razy jaśniej, niż świeciły, gdy Miller po raz pierwszy je na nim umieścił. Znajdują się teraz w większej szkatułce, gdyż szkatułka ta przedstawia już nie tylko Biblię, jak to było za czasów Millera, lecz przedstawia zarówno Biblię, jak i Ducha Proroctwa.

To właśnie ci dwaj świadkowie przynoszą światło próby w dniach ostatecznych i to właśnie ci dwaj świadkowie stają się głównym polem bitwy w dniach ostatecznych. Miller widział tę bitwę, gdyż w swoim śnie zabrali jego szkatułkę (Biblię) i ją roztrzaskali. Jan, reprezentujący "mądrych" w dniach ostatecznych, "był na wyspie zwanej Patmos, z powodu Słowa Bożego i świadectwa Jezusa Chrystusa." Jan był prześladowany za wiarę w poselstwo zarówno Biblii, jak i pism Ellen White.

W następnym artykule będziemy kontynuować rozważanie prawd przedstawionych w wizji nad rzeką Ulaj, która została odpieczętowana w 1798 roku.

"Nie mamy się czego obawiać o przyszłość, chyba że zapomnimy o drodze, którą Pan nas prowadził, i o Jego nauczaniu w naszej przeszłości." Szkice z życia, 196.